

REDACTIE:
E. HEIMANS EN JAC. P. THIJSSE.

Adres: tot 1 September,
Hôtel „Texel”, BURG-TEXEL.

UITGAVE VAN:
W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

Prijs per jaar f 3.60.

De Egels van Amstelveen.

(Vervolg van blz. 23.)

Of ik na dien tijd niet weer naar Amstelveen ben geweest? Of 't nu al uit is met die egels, nu hun zomerleventje pas begint? en meer van die vragen werden mij toegezonden.

Wel, met plezier wil ik verder vertellen; ik dacht zoo, dat twee van die lange artikels te moeten lezen over één en hetzelfde beest al welletjes was, maar als anderen het lezen niet verveelt, mij stellig het schrijven niet.

Tot einde Juni dan bleven de beide egels heel rustig en geregeld hun rooster van werkzaamheden volgen; 's morgens slapen, dan eventjes rondsnuffelen, half duttend een wormpje of wat torren opknauwen, 's middags slapen, 's avonds en 's nachts aan de wandeling en op de jacht, en voor dag en dauw weer thuis.

Maar in de laatste dagen van Juni kwam er een groote verandering.

Heer Egel zocht op een mooien avond zijn lieve en geduldige buurvrouw vergeefs; ze was weg en bleef weg. Met de grootste kalmte schikte hij zich in zijn lot; zijn eenzelvige natuur deed hem de eenzaamheid niet zwaar vallen, en... vergeten was de trouwe gezellin van zijn jachten en wandelingen. Uit het oog, uit het hart, zoo gaat het in de wereld.

En zij? Zij had wel wat anders te doen dan gezelligheid te brengen in het egelleven. Acht, zegge acht, kleine witte egeltjes wachtten op verzorging. Een onbehoorlijk aantal. Je moet het maar treffen! Alle kennissen uit de buurt klaagden steen en been, en die hadden er hoogstens zes tot d'r last.

Gelukkig waren ze niet groot, nog geen menschenpink lang, zoodat er plaats genoeg was in het mooie ruime huis, dat moeder egel 's morgens vroeg in stilte had ingericht, buiten weten van haar man en een heel eind van hun beider dagverblijf. Aan het uiterste eindje van den poel, tusschen het hooge riet, daar was het. Geen hond of mensch kon het vinden, als de moeder het zelf niet verried en daar zou ze nu wel deugdelijk op passen. Ze had het vorige jaar leergeld gegeven.

Wat een zacht en warm nestje! Op mos en zachte bladeren rustten de hulpelooze witte diertjes; schijnbaar heelemaal zonder stekels, zoo zacht en klein waren die nog, en die lagen ook plat tegen het lijf; allemaal poppenvarkentjes, zou je zeggen; als de staart maar krullen wou; maar dat kon niet, want die was er zoo goed als in het geheel niet.

Heel zorgvuldig had de moeder het nest verborgen onder mos en takken, al was de plaats zelf ook haast ontoegankelijk en onvindbaar; en toch, als

ze er noodzakelijk even uitmoest en haar acht blinde en doove kindertjes alleen laten, sloeg haar de angst om het anders zoo kalme egelhart; op een drafje kwam ze dikwijls terug loopen, om te zien, of alles nog wel veilig was. Haar man vooral, die kinderbeul, kon wel eens in de buurt komen; als ze dan zelf ook maar in de nabijheid was, om de kleintjes te beschermen; ze mocht er niet aan denken, wat er gebeuren kon, als hij in haar afwezigheid het nest eens vond.

De eerste gevaarlijke en angstige week was gelukkig voorbij; een van de jonge egeltjes, een groote en stevige baas, precies zijn vader, had al één oog open, al stond dat nog wat waterig. Alle waren gezond; ééntje bleef er evenwel achter met de groei; dat nestekuiken was verreweg de kleinste en de zwakste van de acht en tegelijk, misschien wel daarom, moeders lieveling. Hij kreeg altijd een dubbele beurt bij het zoogen, maar helpen deed het niet; toch was hare Benjamin niet ziek, alleen niet voorspoedig.

Vier lange weken kregen de kleintjes te zuigen bij vier tegelijk en om beurten, toen werden ze haar te groot, de stekels begonnen ook al tamelijk hard te worden, gingen opstaan en deden haar pijn. Nu begon de onvermoeide moeder, die slap en mager werd van het zware werk, ook nog regenwormen, slakken en weeke larven aan te sleepen. O! dat was een taak, die acht gretige egelmonden te stoppen; daar hoorde wat toe! Geen oogenblik had ze nu rust; maar ze hield het dapper vol, en aan haar zelf dacht ze nauwelijks.

Toen de jongelui er al aardigjes den slag van kregen, het natuurlijk verdedigingsmiddel van den egel toe te passen, namelijk zich op te rollen bij gevaar, ging zij er over denken, de jongen een halven dag alleen te laten, en haar man eens weer op te zoeken. Maar een blik op haar Benjamin deed haar wankelen in haar besluit. Ze zou de jongens eerst nog eens mee nemen om hun de beste jachtvelden te leeren kennen en hun ook de gevaarlijke kuilen van Egelland te wijzen. Dat jonge goed is zoo onvoorzichtig en bij 't stoeien kijken die dingen niet uit hun oogen, ze zouden kunnen verdrinken voor ze het wisten!

Voor al die verraderlijke diepe put vlak bij het mijlpaaltje, daar had al meer dan één jonge egel het leven gelaten; je meent stellig dat je jong veenland voor je hebt, waar al haast een klein mensch eventjes op kan staan, zonder er door te zakken, — en 't is niet anders dan een dikke krooslaag op een ontzettend diep water; daarin konden wel vier egels op elkaar staan, zonder dat de bovenste zijn snuitje in de lucht zou kunnen steken. Voor al die maneschijn was die hoek gevaarlijk, als de schaduw van de groote elzenstruik er op viel.

Dan moesten de jonkies nog leeren, nooit iets onbekends te naderen dan met den neus in den wind. *Ruiken en niet geroken worden*, dat is het grondbeginsel van het vrije viervoetersbestaan en de stipte toepassing ervan een eerste voorwaarde voor een lang en gelukkig leven. De deugdelijkheid van die methode moesten de kleintjes zelf ontdekken en de eerste proef bestond hierin, dat de moeder de jongelui onder angsten en beven tot op dertig pas afstand van het hondenhek voerde, zonder dat de geketende waakhond ook maar even den kop wendde. Ze zagen hem, ze zagen, hoe hij gaapte, als van honger naar egelvleesch, ze zagen zijn vreeselijke witte tanden glinsteren in den maneschijn en ze rilden alle negen, dat de stekels trilden. Onwillekeurig, onder den indruk van dat witte gebit, spanden zich de dikke spieren, die den egelrug als een mantel overdekken en het rekbaar sperenschield dragen, ze omklemden kop en pooten en daar lagen negen speldekussens, één groote, omgeven door acht kleinere.

Een oogenblikje maar bleef de moeder ingerold, het was al te gek, te dom voor zoo'n oude egel, zich in positie te stellen ter verdediging tegen een denkbeeldig gevaar, een hond aan een ketting op dertig pas, maar toen ze de acht stekelkluwens rondom zich zag en geen snuitje of pootje zelfs, ook niet van haar Benjamin ontdekken kon, toen kreeg de moedertrots de overhand op de boosheid op zich zelf, en zachtjes liep ze tweemaal om haar kroost heen, tevreden snuivend, vóór ze het gewone sein gaf tot ontrollen.

Zoo verliepen de warme zomernachten, de jonge egels leerden vlug; de trucs van de torren- en muizenjacht kenden ze al lang, en om hun te wijzen, hoe ze in den herfst het winterverblijf van een goeden voorraad bladeren en ooft konden voorzien, bracht ze hen op een mooien voornacht naar de boomgaard achter de boerderij. Het had twee dagen en nachten lang gestormd en de grond lag er vol met afgevalen peren en appels; allemaal klein, rot en onrijp goed; want wat afwaait van den vruchtboom is meestal toch niet veel zaaks. Het goede zit vaster. Om het lekkers evenwel was het ditmaal niet te doen; vrouw egel gaf alleen les aan haar kroost. Op de plek waar het ooft het dikst lag, rolde zij zich in; maar niet zoo strak als bij het verdedigen tegen honden, kraaien, menschen of uilen. Daarop duikelde zij om en om, zoodat heel spoedig haar rug en zijden vol gespietste groene peertjes en appeltjes zaten. De kleintjes hadden dolle pret. In een wipje was de heele familie aan het inrollen en duikelen.

Naar den zin van moeder werden de jongens te luidruchtig, ze knorde het teken van gevaar en op 't zelfde oogenblik lagen alle egeltjes daar op het

gras als hoopjes groene appels en peren, de spelden alle met groene bolletjes gekroond. Een minuut of wat later gaf de oude egel het teeken tot wegdraven, stelde zich voorop, en daar rolden zachtjes en regelmatig een negental ronde groene ooftwagentjes door het gras.

Eindelijk waren de kleintjes geen kleintjes meer en nog alleen aan de kleur en hun beweeglijkheid van moeder, die ook niet heel groot van stuk was, te onderscheiden. Zij achtte nu de tijd gekomen, haar huisgezin op te breken, de jeugdige burgers van Egelland aan hun lot over te laten en haar oude burcht op het eilandje weer op te zoeken. Maar eerst dreef haar de moedertrots om aan papa en enkele burens van Egelheim den heelen stoet eens te laten kijken; bovendien de jonge egels moesten tot besluit van hun opvoeding ook nog eens kennis maken met soortgenooten; zij besloot er geen gras over te laten groeien en nog den zelfden morgen, dat zij het voornemen opvatte, trok ze op weg, met de bende achter haar aan. Och, och, had ze dat maar nage laten! Het was alles zoo goed gegaan tot nu toe; geen ongelukken van beteekenis; en naar allen schijn zou de heele familie den winter gelukkig ingaan; maar het lot had anders beslist, de ongeluksdag brak aan.

Het was in den tijd, dat de pruimen rijp zijn en de vroegste appels al een kleurtje krijgen. De omnibus van Amsterdam was propvol van binnen en van boven; vol met een schoolwandelende klasse, flinke jongens die op school van het merkwaardige en gevaarlijk veenlandje gehoord hadden en meester hadden overgehaald, juist dat terrein voor een wandelles te kiezen.

Twee meesters waren er bij, een kleine en een groote. Deze, de eigenlijke meester, dat was er zoo een, voor wie de jongens door het vuur zouden loopen; zoo een die, als het pas geeft, heelemaal kind met de kinderen weet te zijn en toch gerespecteerd wordt; zoo een, die, als het *nationale* repertoire:

„'t Is plicht“, „Wilhelmus“, „Piet Hein“ e. a. afge maakt zijn, niet halt schreeuwt, als de *communale* liederenschat wordt geëntameerd. Ja, die zelfs mee durft zingen van „Pietje Puck en zijn ongeluk.“

Alles tot groote verbazing en ergenis van een voormalige overheid van Nieuwer-Amstel, die met een gewichtige ministersportefeuille onder den arm in een hoek zit gedrukt van wege de van binnen en van boven overvolle bus.

Nu, wie geen jongenspret kan velen, moet nooit in een trein of een wagen gaan zitten, waarin schoolwandelende jongens tusschen 12 en 14 jaar worden vervoerd. Ik zal nooit het gezicht van dien mijnheer met zijn zwartleeren portefeuille vergeten, toen één van de jongens, die bovenop zat, in de volle vaart van de imperiale sprong, een afgewaalde

pet van den weg oppikte, de bus naholde, er opsprong, als een kat vlak langs mijnheers witten neus, die uit 't portiertje keek, naar boven klauterde en weer meebrulde, om het hardst met de rammelkast, van „Diender, diender, als ik het je verbied“, alsof er niets gebeurd was; ook de anderen, ofschoon geen van alle zulke hach-

De Egel met jongen.

jes, zagen er niets bijzonders meer in; ze kenden onzen Bertus wel; die had 's morgens voor hij op school kwam, altijd al een klauterpartijtje tot boven in den mast van een of anderen koopvaarder uit de Houthaven achter den rug en die maakte ook nooit drukte als hij een kind uit het IJ of het Westerkanaal redde.

Wij, meesters, schrokken even bij den onverwachten en resoluten sprong, knorden, en... waren jaloersch op zijn jeugd, zijn moed en zijn kracht.

Maar laat ik nu toch niet over mijn jongens beginnen te vertellen, ik moet het over mijn egels hebben; een flinke schooljongen is anders een nog interessanter natuurproduct dan een egel.

Nu dan, terwijl de egelfamilie op weg was naar het schiereilandje in den poel, bereikte ook de troep jongens den poel. Zij hadden al een uurtje gebotaniseerd en kikkers en torren gevangen, een turftrapper aan het werk gezien; één had de groote

klompen mogen onderbinden en zelf ook eens trappen.

Niemand was er nog door het veenmos gezakt, zoo voorzichtig zetten allen hun voeten neer; den dag te voren hadden ze dan ook in Stofgoud *"De dood in het drijfzand"* van Victor Hugo gelezen, en de schrik zat er te veel in, om opzettelijk een misstap te doen. Het terrein vonden ze heerlijk, haast zoo echt als de duinen.

Nu nog de beloofde tocht naar 't allermooiste, het schiereiland met de elzenboschjes. Als ganzen liepen ze achter elkaar het smalle paadje langs; voorop en achteraan een van de meesters. *"Voor je voeten kijken!"* *"Elkaar niet aanraken!"* *"Vooraf niet duwen!"* Ze waren er haast. *"Hallo"*, riep er een, die toch meer naast zijn voeten dan er vóór had gekeken, *"Wat ligt daar?"* Een voetbal! Een stekelvarken! Een egel! Nog een kleintje er bij!

Het was zoo. Moeder Egel had haar Benjamin niet in den steek willen laten. Toen het geluid en de geur van de naderende menschen het oor en den neus van de moeder bereikten, was het al te laat om terug te keeren; voortsnellen over het smalle egelpad, was het eenige dat redden kon. Maar het nestekuiken kon zoo gauw niet meekomen, geen aansporen of opduwen hielp, eerst toen het egelwifje de leeren schoenen al rook, besloot ze het op te geven; maar haar zwakste kind in het gevaar achterlaten, dat deed ze niet; ze rolde zich op, zoover mogelijk van het pad, ook het jong; en beiden lagen daar als dood, maar met luisterend oor en kloppend hart. De andere jongen waren al vooruit en hadden de wilgenboschjes bereikt, vóór nog de beide achterblijvers ontdekt werden.

Eerst was het een kritiek oogenblik, die twintig jongens daar op het smalle egelpad aan weerszijden tusschen grondeloze veenmosbedden; alleen met hier en daar een rietwortel of een haarmospol, als eilandjes in de verraderlijke groene zee. Als de jongens opdrongen om te kijken, konden er ongelukken gebeuren.

Maar ze stonden goed onder commando, ze bemerkten ook den ernst van het oogenblik wel aan de stem van hun meester, die alleen kort en krachtig riep: *"Staan blijven, ik zal ze halen!"* daarmee tevens de aandacht spannende, en aan het verlangen tot vangen te ontmoet komende.

"Jongens, pak mekaar bij de hand, maak een slinger en houd me vast, als ik voel dat ik wegzak, zal ik roepen: 'trekken!'"

Voorzichtig en met veel overleg werden de beide egels met behulp van wandelstokken en een schepnet naar voren gerold tot vlak bij het pad.

Nu was het de kunst ze op te pakken en te transporteeren. Menige piep en auw, en veel gelach uit leedvermaak, maar niet kwaad bedoeld, klonk nog over het anders zoo stille egelland. vóór de beide

prikkelballen op zakdoeken waren gerold en ingeknoopt. Maar dra bezweken de dunne zakdoeken der jongens; ze scheurden uit door de zware vracht en telkens stokte de verdere marsch naar en over 't eiland, doordat er een egel tegen zijn vaderland viel.

Hoe goed ook verborgen, nog twee jonge egels werden krijgsgevangen gemaakt. Wij deden een poging om de jongens over te halen de egels hier weer te laten loopen, maar dat mocht alleen voor de oude egel gelukken. *"Ze zouden het niet kwaad hebben."* *"Hij krijgt een nest in onzen tuin."* *"Ik zal de kleine wel groot brengen met wormen en vleesch."* *"Laten we hem op school houden!"* Dat waren de argumenten. Wij zwichtten. Niet ieder kon een egel in bezit krijgen, er moest geloot worden, de eerste ontdekker kreeg in elk geval een exemplaar ter beschikking.

"Ik weet wel wat ik er mee doe", zei hij geheimzinnig. Hij wou 't niet publiek maken, maar eindelijk kwam het er uit: zijn zuster was student in de medicijnen; en die had laatst gezegd: *"Ik wou dat ik een egel had om zelf eens te zien, hoe die een giftige slang, een adder pakt; hij maakt die dood, eet hem op, zonder dat hij zelf iets merkt van de giftige beten van de slang."*

Nu wilden de andere jongens toch weer naar méer egels zoeken. Daarom moesten ze van het egel-eilandje weggetroond worden, anders zou wellicht een algeheele ontvolking het gevolg van het bezoek zijn.

Er werd gelukkig geen enkelen egel meer buit gemaakt; met onze drie hadden we trouwens al last genoeg. Op het laatst wisten we geen raad meer, de beestjes werden woelig en vermetel, en geen zakdoek was meer zonder gaten en scheuren.

Een van de jongens kreeg een ingeving. Aan de boerderij konden we een haver- of een aardappelzak koopen; dien zouden de beestjes niet stuk krijgen. Zoo gezegd zoo gedaan. In optocht naar de boerderij aan de overzijde van den plas. Ja wel, voor acht stuivers hadden we een flinken mudzak tot ons gemeenschappelijk eigendom gemaakt, en de terugtocht werd aanvaard.

De egels hadden het ruim genoeg in den zak, maar de vracht was zwaar, en eindelijk belandde de zak op den breeden rug van den even grooten als goeden meester M.

De jongens waren moe van het gestadig trekken kris kras door het veenland, ze sleepten zich voort; maar nu kwam de onvolprezen muziek de krachten opfrissen; met riet- en toeterfluitjes tot blaas-instrumenten, de plantenbussen als trommels, werd een orkest geformeerd en de pas er militairement in gezet. Voorop de meester met den zak egels op den rug, de jongens galmend alle mogelijke marschliedjes, of toeterend, dat je hooren en zien verging.

Toch dreigde, ondanks het geanimeerd vocaal en instrumentaal concert van muzikanten zonder publiek, de pas weer te verslappen, toen er iets gebeurde, dat ik niet licht zal vergeten zal, al wordt ik ook vijftig jaar.

Niet om het bijzondere van 't geval, och neen dat was heel alledaagsch, meer dan alledaagsch, triviaal, vies; maar onder die omstandigheden had het zoo iets onovertreffbaar komisch, dat het homerisch gelach van die schoolwandelende hoogste klasse me nog in de ooren klinkt. Tranen, echte tranen werden er gelachen, er werd gebruld, gehuild, gesnikt van pret. Stel u voor op dien snikheeten namiddag, een troep schorgezongen, moegespeelde en moegewandelde jongens achteraan een kleinen meester om ze aan te drijven; alle aansjokkend achter een anderen langen en breeden meester, met den hoed achter in den nek; en die heeft over zijn breeden onder het stof nog duidelijk glimmenden zwart lakenschen-rug een ouden grauwen meelzak geslagen, waarin drie levende egels lagen te wroeten; dat wist je en dat zag je aan de beweging. En aan de stekels, die er van tijd tot tijd door den zak heen keken.

Dat was ook al een van de redenen, waarom de meester, en niet een van de jongens, den zak over den nek had geslagen, want door de dunne zomerkielen van de jongens heen, waren de stekels heel goed waarneembaar.

Het zal zoowat halfweg Amsterdam geweest zijn, toen er op eens op de geelstoffige zwarte jas van den egeldragenden mijnheer voorop, van boven af, d. w. z. van vlak onder den zak, een zwart lintje neerrolde. Eerst keek ieder er even heel bevreemd naar, zonder te beseffen wat dat kon zijn; mijnheer merkte er niets van, natuurlijk niet, hij had geen oogen van achteren; hij haalde zijn hoogste deuntje uit. Het glimmend lintje werd breeder, glimmender, natter zou je zeggen, neen, het was een duidelijk straaltje, dat uit den zak ontsproot, langs de schouders neer kronkelende als een beek, en tusschen de wippende panden van de gekleede jas uitmondde. 't Gezang van de jongens had al opgehouden, 't was één moment opmerkelijk stil. Wat daar gebeurde achter den argeloozen meester moest van hun oogen en hersenen uit even dieper doordringen aler de lachzenuwen bereikt waren; maar toen opeens barstte het los.

Meester deed werktuigelijk nog twee pas, stakte middenin de „blanke top der duinen,” sprong om en keek verbluft den troep aan; alle jongens schaterden, knipten dubbel van den lach, meester draaide in 't rond. „Wat is er dan, zeg toch op, ben jullie gek geworden? Heb ik wat aan me? Een papier op mijn rug?”

En voortdurend druppelde het neer; toen begon

meester ook te lachen, zonder te weten waarom; werd daarom op zijn manier kwaad op de jongens en riep: „Als je nu niet zegt, waarom jullie lachen, sla ik je allemaal met die speldekussens om je ooren!”

De zak vliegt van den rug, en meteen ziet hij wat er aan de hand is. „Schweinigel!”

En toen dat doodleuke gezicht van mijnheer: „Flauwe jongens, (daar behoorde ik ook onder), die beesten uit te lachen! Wie weet, hoe lang ze met den vinger omhoog hebben gezeten, zonder dat ik het zag! Als jullie eens zoo lang in een zak werden voortgesjouwd!”

't Is ongelukkig afgeloopen met de drie gevangen egels. Haast te treurig om het te vertellen.

Benjamin alleen kwam er nog al tamelijk goed af, die werd als rattenvanger aangesteld in een korenpakhuis, waar hem elken morgen zijn bordje zoetemelksche pap werd bezorgd, als belooning voor werkelijke en vermeende diensten. De ratten althans bleven weg. Ook brachten de kinderen hem geregeld de vruchten van het seizoen, zoodat ons nestekijken een prinsleven leidde, en zijn schuwheid geheel aflegde. Inrollen deed hij zich voor de kleintjes geheel niet meer; maar kwam één van de knechts, die hem altijd met tabaksrook plaagde, en hem eens met zijn pantoffel tegen zijn snuit had geschopt, hem te na, dan toonde hij, dat hij zijn kunst nog niet verleerd had.

Hij werd herhaaldelijk uitgeleend aan andere pakhuizen, zelfs uit de tweede hand; ook eens aan een slager, zoo vernam ik onlangs, en van daar is hij niet teruggekeerd. 't Is voor de klanten van den slager te hopen, dat hij niet als „Versuchs-object” gediend heeft, om te onderzoeken of Hollanders op het stuk van beestenvleesch nu wel zoo'n veel fijneren smaak hebben dan de Zigeuners. Voor die is, zooals alom bekend is, egelvleesch een delicatessen. Laatst stond nog in de krant, dat in Baarn een troepje Zigeuners alle egels uit de buurt wegvingen en aan het spit braadden.

Het tweede jong, een wijffe, heeft eerst bij ons op school in alle klassen haar kunsten vertoond. In de eerste dagen was ze wat balorig en sliep voortdurend of hield zich slapend. Maar ten slotte bleek haar boos humeurte tegen het lekkers, dat de kinderen meebrachten niet bestand.

Ze lag op een hoog schooltafeltje als aanschouwingsmiddel, de plaat voor de klas en de meester aan het vertellen en aan het beurtelings laten kijken en het voelen van de prikkels op den bal. Ook eventjes laten trillen door te fluiten.

In een hoekje van het lokaal lagen in een bloempotschoteltje wat afval en velletjes van ossetong, door een leerling meegebracht. Dit goedje of eigenlijk de geur ervan, scheen eensklaps tot haar door te

dringen. Snel ontrolde ze zich, nieste en snuifte een paar maal, draaide zich om met een ruk, en marcheerde, voor de meester het beletten kon, met een vaartje er op los.

De tafel was hoog, 1.50 M., dus circa 10 egel-hoogten; maar onze egel deed net of het gelijkvloers was en duikelde, aan den rand gekomen, kalmpjes naar beneden. De kinderen, die het zagen, schreeuwden van angst; ze dachten dat het dier hartstikke dood zou vallen; maar het had geen nood. Zij had zich zoo snel ingerold onder het vallen, dat ze op haar pennen viel, als op zoovele buffers; in een ommezentje had ze zich op den grond weer ontrold en zeilde met paar zwaaien op het fijne schoteltje toe.

Zij is nog een maand ongeveer thuis mijn kostgangster geweest. 't Liep al tegen den winter, toen ze te logeeren kwam bij een kennis en eind October sliep ze vetgemest in. Haar winterslaapje bracht ze door in een hoekje van den kelder, vlak onder het luikje, dat altijd openstond; dus niet op 't warmste plekje; van turf molen en blad had ze een heel zacht nest gemaakt en ze is, voorzoover na te gaan, tijdens den winter niet wakker geweest.

Het eerste wat ze in 't voorjaar deed, was het stilletjes oppeuzelen van een gebraden rollade, die, slecht gedekt, in den kelder was opgeborgen en waarvan alleen enkele onooglijke resten werden teruggevonden.

Dat was te veel kwaads bedreven; de egel moest voortaan haar verblijf in den tuin zoeken, wat ze met genoegen deed. Ongelukkig bleef eens door een toeval de regenbak op de binnenplaats ongedekt en, hoe het kwam weet niemand, onze egel werd den volgenden morgen dood en drijvende gevonden.

Zoo eindigde haar leven; veel te vroeg naar den zin van allen, die haar gekend hadden; zelfs tot verdriet van de keukenmeid, die er in het laatst al zoo aan gewend was, dat de egel even na donker aan de tuindeur krabbelde, om binnen gelaten te worden en haar bordje melk te komen drinken.

Ook het andere egeljong, het oudste, heeft als proefbeest dienst gedaan. Hij heeft eerst tegen giftige

slangen, voornamelijk adders moeten vechten. Daarbij bleek het aan de omstaande studenten, dat de egel volstrekt onvatbaar is voor slangengif, *absoluut immuun*, zooals het heette. Duidelijk werd gezien, dat de adder, van wie de giftanden en gifklieren in volmaakt gezonden en gevulden toestand werden bevonden, den egel, die hem terstond aanviel, in den snuit beet. De egel schudde even met den kop, viel woedend opnieuw aan, verbrijzelde den adder den kop tusschen zijn scherpe insecteneters-tanden en peuzelde de slang met huid en haar, neen, dat kan niet, met vel en schubben op.

Zoo'n egelmaag is wel een van de ernstigste concurrenten van de beruchte struisvogelmaag, want het menu, dat het dier afwerkte, is fabelachtig: kaarsvet, groene zeep, fijnere toiletzeepen, brood in petroleum gedoopt, zware pruimtabak, *es war ihm alles eins*. Brandewijn en cognac kon hij niet verdragen, daar werd hij smoordronken van, zoodat hij zelfs vergat zich in te rollen, als men hem te na kwam, en niet eens meer schokte, als van vlak bij zijn oor op een spoorfluitje werd geblazen.

Jammer dat het hierbij niet is gebleven; het was zoo al erg genoeg; maar tot mijn spijt, zoo heb ik later van mijn leerling gehoord, moest onze egel ook witte en roode phosphorus slikken, waar hij tamelijk slecht tegen bleek te kunnen; strychnine was blijkbaar een geheel onoverkomelijk bezwaar voor zijn maag.

Begraven is hij niet, de oudste broer leerde net vogels-opzetten en beproefde zijn krachten nu ook maar eens op zoo'n insecteneter onder de zoogdieren; dat viel evenwel lang niet mee; het leek op niets; toen maakte hij het geraamte maar netjes schoon en zette het in de kalk; en als ons tijdschrift nu maar niet *De Levende Natuur* heette, en de foto beter was gelukt, dan hadden de trouwe en geduldige lezers van dit ellenlange opstel een afbeelding kunnen aanschouwen van den tegenwoordigen staat en aanzien van het oudste jong der egels van Amstelveen.

E. HEIMANS.

Een paar Bloemenvrienden.

De twee zweefvliegen die wel het meest op bloemen gezien worden zijn de snuitvlieg (*Rhingia campestris*) en een andere die ik, als ik durfde de menuet-vlieg zou willen noemen, maar voorloopig maar met zijn mooien wetenschappelijke naam van *Syritta pipiens* aanduiden zal. De eerste is een vlieg van 't vrije veld, de tweede

een trouw bezoeker van bebloemde vensterplankjes, balcon en zonnige tuintjes.

Op het eerste gezicht heeft de snuitvlieg niet veel zweefvliegachtigs, of het moesten zijn lange vleugels zijn, die ver voorbij de achterlijfspunt uitsteken. Dat achterlijf is niet slank en geel met zwart of wit met zwart, zooals we dat bij zweef-